

Nede med flaget

Jeg var næsten kommet helt op til bageren, da jeg mærkede de første symptomer. En trykken over brystet, mens jeg kunne mærke, at jeg blev slap – især i benene. Jeg satte det imidlertid ikke i forbindelse med mit hjerte, men derimod med min dårlige form. Da jeg trådte ind af døren til bageren, var jeg stort set tilbage i mit gamle modbydelige jeg.

Om eftermiddagen kørte vi en tur til Fjellerup hvor vi ville gå en lang tur langs stranden, for motionens skyld. Jeg vil tro vi havde gået omkring 200 m da de samme symptomer fra om morgenen kom igen. Bare meget kraftigere.

Jeg skal sidde ned, sagde jeg til Konny, og styrede mod en båd der lå med bunden i vejret.

Medens jeg satte mig på båden kiggede Konny på mig med bekymrede miner.

Hvad er der galt? Spurgte hun. Du er helt hvid i hovedet.

Jeg ved det ikke! svarede jeg, men jeg har en mistanke om, at det er mit hjerte eller mine lunger.

Efter 10 minutter følte jeg mig kvik nok til, at vi kunne fortsætte turen, samtidig med, at jeg i tankerne gjorde den kortere.

Og ganske rigtig, efter et lille stykke tid, måtte jeg hvile mig igen, denne gang på en bænk.

Jeg var ærlig talt ved at blive en smule betænkelig, og lovede Konny, at kontakte min læge om mandagen.

Der skete ikke mere resten af dagen, og heller ikke den næste (søndag) før klokken næsten 24.

Jeg var ikke gået i seng endnu, og sad ved min computer, da jeg pludselig fik kraftige smerter

I hjerteregionen. Det var første gang jeg kunne lokalisere smerterne til et bestemt sted.

Da jeg havde siddet lidt, og smerterne blev værre og værre, gik jeg ind og vækkede Konny, og bad hende stå op, og komme ind på mit værelse.

(vi snorker begge to og har hver vores eget værelse)

Det er mit hjerte der fejler noget, sagde jeg til hende, hvis jeg pludselig falder om, må du ringe 112 med det samme.

Efter et kvarters tid, fik jeg det væsentlig bedre, og sagde til Konny, at hun godt kunne gå i seng igen og få sig lidt søvn.

Det var selvfølgelig let nok sagt, og jeg kunne høre, at det varede flere timer, inden hun faldt i søvn igen.

Om morgenen følte jeg mig rimelig kvik, selv om jeg praktisk talt ikke havde fået sovet om natten.

Da jeg havde fået min morgenmad, gjorde jeg mig klar til lægen.

Jeg havde fået tid med det samme, da jeg ringede. Jeg havde sagt til hende, at det var hjertet det var galt med.

Da jeg kom til Egnsteatret ud for Sct. Peders Kirken kunne jeg mærke at det var galt igen.

Helt galt endda.

Og for første gang farede den tanke igennem mit hoved, Lars, det her kan man dø af.

Jeg fik mig på en eller anden måde samlet sammen og begyndte at gå ned af bakken med meget små skridt.

Det var nødvendig for mig at holde mange pauser.

Jeg var sikker på, at hvis jeg faldt om, så døde jeg.

Jeg bruger det ny lægehus der er blevet bygget nederst på Vestervold.

Der er ca. 10 min. Gang til lægehuset hjemmefra, men den dag brugte jeg mindst det dobbelte.

Det lykkedes mig på en eller anden måde at komme op på første sal hvor receptionen holder til.

Jeg smed sygesikringsbeviset på bordet, og bad sekretæren selv køre det igennem.

Hun kastede et blik på mit ansigt – og sagde – du må hellere komme ind og ligge ned, vi skal have taget et hjertekardiogram.

Det tog ikke lang tid, inden der tikkede et kardiogram ud.

Mens jeg lå på briksen kunne jeg mærke at jeg fik det væsentlig bedre. De fleste af mine gamle kræfter vendte tilbage, kunne jeg mærke.

Det passede meget godt med at, de fleste af de anfald jeg havde haft, havde varet 10 til 15 min.

Jeg rejste mig fra briksen – ordnede mit tøj – og satte mig på stolen ved siden af bordet.

Et øjeblik efter kunne jeg høre Peter Vognsgård – Lægen – også kaldet Peter, sige farvel til en patient inde ved siden af.

Med det samme kom han ind af døren til undersøgelsesrummet hvor jeg sad, gav mig hånden.

Han gik straks i gang med at undersøge kurverne på udskriften som hun havde lavet.

Jeg syntes ikke rigtig der er de helt store udsving – sagde han. Og dog – er der ikke et eller andet 'der.

Han sad og pegede, og jeg gjorde det bedste for at følge med.
Jeg kunne se med det blotte øje, at kurverne ikke var lige høje alle steder.
Han tog nu en lineal op af skuffen, og begyndte at tegne streger på diagrammet.
Efter et øjeblik lagde han linealen, kiggede på mig og sagde, Jeg er nødt til at indlægge dig Lars!
Jeg tror du har haft en blodprop, og du skal på hospitalet for at blive tjekket.
Det kunne jeg kun give ham ret i, for jeg var selv klar over, at den ikke gik længere.
Jeg takkede Peter og gik ud i venteværelset for at vente på ambulancen.
Jeg havde også overskud til at tænke på den praktiske side af sagen.
Hvad med Konny. Havde jeg nu penge nok. Hvad med tandbørste og tandpasta.
Hvad med avisen. (måske en latterlig ting for nogle, men ikke for mig)
I det mindste var det en god ting, at jeg havde været i et grundigt bad om morgenen.

Jeg sad på en stol ved vinduet og kiggede ned på trafikken der hastede forbi.
Et øjeblik efter fik jeg øje på Falck der standser op nedenfor, og straks begynder at tage båren frem fra bagenden af bilen.
Det huede mig ikke rigtig. Jeg var ikke vild med at blive lagt på en bære i hele venteværelsets påsyn.
Jeg rejste mig hurtigt, og gik ned for at møde Falck mændene nedenunder.
Specielt den ene af Falck mændene ville forfærdelig gerne lægge mig op på båren.
Så gerne - at jeg fik en mistanke om at Falck tjener en lille skilling mere, ved at ankomme med patienterne pakket godt ind i tæpper.
Det er der i og for sig heller ikke noget at sige til.
Han blev siddende bagi, og talte med mig, hele vejen op til Amts Sygehuset.
Han fortalte at ambulancen kom fra Grenå, og at de havde været på vej hjem, da opkaldet kom.
Jeg spurgte ham, om det ikke var belastende hele tiden at kunne blive kaldt ud til ulykker og andre grimme ting.
Nej! det er ikke så galt, sagde han, jeg har vænnet mig til det. Undtagen hvis det er børn.

Vi kørte nu op på plan 7 hvor det senere viste sig at jeg blev indlagt.
Jeg kom med det samme under kommando af nogle kompetente sygeplejersker.
der førte mig til en briks, hvor de straks gav sig til at påmontere små runde følere, dels til en lille sender, dels til kardiografen.
Fra følerne der sad omkring mit hjerte var der små ledninger der gik over til senderen.
Sådan en havde alle patienterne omkring halsen.
Den sender har sparet mange liv. Den registrerer øjeblikkelig hvis der er noget galt på 'en af stuerne.
Man kommer heller ikke uden om at den også sparer arbejdskraft.
Der kan sidde 'en sygeplejerske og holde øje med en hel afdeling på nogle skærme hvor hver patients graf hele tiden kører hen over skærmen.

I løbet af ingen tid var jeg blevet stukket i maven – stukket i hånden – stukket i armen – havde fået taget mit blodtryk, og til sidst et hjertekardiogram.
Indimellem målte de også iltens optagelse i blodet, og mit kolesteroltal.
Og jeg! Ja! Jeg tog det forbavsende roligt. Jeg var kommet til et sted hen hvor de havde forstand på den slags ting som jeg fejlede.
Jeg viste, at det ikke kunne gå helt galt.
Der kom en læge og spurgte mig ud om alt mellem himmel jord, hvorefter han omhyggeligt noterede alle svarene ned i min journal.
Jeg tror det var svært for ham, da han ikke talte sproget særlig godt. Jeg vil tippe ham til at være Pakistaner eller Inder.
Jeg så ham senere kun en enkelt gang, da han hastede forbi opholdsstuen hvor jeg sad - og sendte mig et af den slags smil der sagde -
hej Lars! det var mig der tog imod dig, jeg håber du har det det godt.
Jeg var hele tiden omgivet af personale. Ikke på noget tidspunkt får man lov til at ligge alene.
Efter et lille stykke tid kom lægen tilbage med et stykke papir som han læste op for mig.
Mit enzym tal i blodprøven viste, at jeg havde haft en blodprop i hjertet, og de ville indstille mig til operation i Ålborg eller Skejby.
Foreløbig skulle jeg blive på Randers nogle dage endnu, for at være under observation.

Jeg vænnede mig forbavsende hurtigt til at være der. Jeg har tit gået og spekuleret på hvordan det egentlig måtte være at ligge på hospital.

Hvis jeg på nogen måde kunne undgå, bare at besøge nogen på et hospital, så gjorde jeg det. (jeg betaler mig hellere end gerne fra det)

Jeg har selvfølgelig gennem årene ikke kunnet undgå, at besøge nogen der har været indlagt, og det har hver gang fremkaldt det samme indtryk –

alvorlige mennesker der sidder og hvisker – bekymrede miner - mærkelige lugte – og mærkelige lyde - og personale der haster forbi på gangen.

Jeg tog et tjek på sengen, da jeg kom ind på stuen. Ikke særligt opmuntrende kunne jeg mærke.

Sengen er jo næsten det eneste personlige der findes på sådan en stue, og det er uhyre vigtigt at den side af sagen fungerer.

Hvis man får sin gode nattesøvn hver nat, er jeg sikker på, at man sparer sengeplads i den sidste ende.

Ud over det søm, som jeg slugte som 7 årig, har jeg aldrig for alvor været indlagt.

Det tætteste er det "lille" indgreb jeg fik lavet i tyktarmen, hvor man brændte 4 polypper bort.

Inden han kom til polypperne havde kirurgen været en tur igennem hele mit tarmsystem.

Helt op under ribbenene. En besynderlig fornemmelse.

Faktisk en skrækkelig fornemmelse. For samtidig med at han stak den længere op i - ja i ved selv hvor – blev der også pustet luft ud af spidsen på Laseren.

(eller hvad den nu hedder)

Det var selvfølgelig for at udvide tarmene så der bliver bedre plads.

Denne luft skal jo på et eller tidspunkt ud - det havde de advaret mig om på forhånd.

Så halvvejs henne i operationen - anmodede jeg det operative personale - om tilladelse til at slippe en lille 'en.

Værsgo! sagde kirurgen.

Jeg kunne tydelig mærke hvordan de alle sammen trak sig en anelse tilbage. (og hvem ville ikke gøre det)

Og så kom den største skid jeg nogensinde har slået. På sin vis også den bedste, da det helt sikkert er den, jeg har trængt mest til at komme af med.

Jeg havde været fastende i flere dage, og udover vand og forskellige slags piller der skulle tømme mig helt og aldeles, havde jeg ikke fået noget som helst andet.

Så den halve kilometer luft der kom ud af mig – den lugtede slet ikke. Gudskelov.

Alt imens kunne jeg ligge og følge med på en skærm hvor langt oppe i systemet Kirurgen var kommet.

Man tør jo næsten ikke forestille sig, hvordan de lavede det indgreb i gamle dage.

Og gamle dage er ikke så forfærdelig langt tilbage, da jeg mener at teknologien er fra firserne, eller måske først i halvfemserne.

Jeg havde selvfølgelig været bange for, at det var noget andet end fire polypper i tyktarmen.

Jeg slap da også den gang med skrækken.

Efter de forskellige undersøgelser blev jeg nu installeret på den stue der skulle blive mit hjem i fem dage. Stue 5 – en to mands stue.

Jeg nåede ikke at komme i seng. Jeg følte mig frisk nok til at være oppegående.

Jeg var rimelig kry, da jeg følte, at den værste fare var drevet over. Radiosenderen jeg havde om halsen gjorde mig meget mere tryk.

Der lå en ældre herre lige inden for døren. Han så ud som om han sov.

De kørte min seng hen til vinduespladsen, og forbandt den med nogle af slangerne på væggen bagved.

Da de var gået, kiggede jeg igen til manden ved siden af. Han sov stadig.

Jeg bestemte mig til, at gå hen i fællesstuen for at ringe til Konny. Hun tog det rimeligt pænt, og lovede at besøge mig om aftenen.

Der sad en dame med det samme udstyr om halsen som jeg selv – og hendes besøgende.

(gode nødder, tænkte jeg – så helt på gravens rand - følte jeg mig trods alt ikke)

Og hvem træder ind og smider sig med mange suk og støn i sofaen. Mie

Mie – jeg kender fra dengang jeg var ansat på Dronningborg Aktivitets center som pædagog medhjælper.

Mie – som var tilknyttet køkkengruppen, og en gruppe jeg ikke kan huske hvad hedder, men som vist nok mest gik ud på hygge.

Jeg håbede halvvejs, at hun ikke kunne huske mig, men mit håb blev gudskelov gjort til skamme.

Jeg snakkede en del med hende under resten af opholdet, og fandt til min forbløffelse ud af at Mie havde humoristisk sans og selvironi.

Det er ellers ukendte begreber inden for det område.

Hun gjorde grin med sin krop en dag hendes pædagoger var på besøg. Hun grinede, og vi grinede sammen med hende.

Hun tabte mange kilo i den tid jeg var der. Overkroppen var helt normal – nærmest til det slanke.

Det var understellet det var galt med. Der var rigtig meget af Mie under bæltstedet.

Jeg har på fornemmelsen at de tappede Mie for vand hver dag, det er det eneste der kan forklare det store vægttab på så kort tid.

Det eneste der kunne slå hende helt ud, var synet af en nål. Det var underholdning på et højt plan når Mie skulle have sine aftensprøjter.

Men det endte selvfølgelig altid med at hun fik sine sprøjter. Ligesom os andre.

Ud over sprøjterne, fik vi dagligt taget hjertekardiogram og målt blodtrykket.

Jeg fik hilst på min stue kammerat - som var vågnet op - da jeg kom tilbage.

En mand på omkring halvfems. Han var desværre døv, så det var ikke så meget vi kunne tale sammen.

Han fik råbt til mig at han ikke så fjernsyn - og jeg råbte tilbage - at det ikke gjorde spor, da jeg ville se tv, i fællesstuen.

Og så kom min første gæst den dag. Det var Linette.

Hun så noget bekymret ud da hun kom ind gennem døren. Og det har faktisk været kendetegnende for mine gæster. De har set bekymrede ud. Jeg vil da heller ikke påstå at stemningen på kardiologisk afd. animerer til det helt store grin.

Det kunne jo selvfølgelig også være min skæbne, de var bekymret for.

Jeg sad og snakkede med Linette en halv times tid, mens jeg prøvede på at virke så normal som mulig.

Hvis - jeg havde bekymringer, var der ingen grund til at sende dem videre.

Der er mange forskellige slags rutiner på sådan en afdeling, og der er hele tiden ting der skal gøres.

Jeg ved ikke hvor meget sygeplejersker får i løn, men hvis det stod til mig skulle de have mindst det dobbelte.

Hvis jeg på et eller andet tidspunkt i mit liv er kommet til at sige noget ufordelagtigt om sygeplejersker tager jeg det hermed i mig igen.

Der er aldrig nogen der ved hvad dagen vil bringe, da det er en modtage afdeling.

Folk kommer - ligesom jeg - direkte ind fra gaden, og skal have reddet deres liv.

Det lykkes da også i langt de fleste tilfælde.

De tog min største bekymring, da de forbandt min hærgede krop med en radiomodtager. Det havde jeg det rigtig godt med.

Og de havde fortalt i detaljer, hvad der skulle ske i Ålborg. Det lignede det, som jeg havde fået lavet i tyktarmen.

Dog var slangen de førte ind, ikke noget der lignede en slange fra en højtryksspuler, men en lille tynd stålwire. (en fantastisk teknik)

De ville lave et lille hul i lysken, og ad den vej operere. Det kunne heller ikke skræmme mig.

De fortalte mig, at i mands minde var der ikke nogen der var døde af indgrebet.

Og ud over det – forventede de - at man holdt op med at ryge - gik på en slankekur – dyrkede motion – og i det hele taget opførte sig ordentlig.

Yderst rimelige krav.

Jeg har da også startet i stor stil med grønsager og frugt og magre sovse. Det kan helt sikkert anbefales – det bliver bare ikke af mig.

Mange af retterne er gode, og de smager også godt, men man sidder altid og tænker - den sku lige ha en skefuld smør - eller lidt fløde ville have gjort underværker.

Det er jo klart, hvis man fjerner nogle vitale ingredienser fra maden, fjerner man jo også noget af den originale smag.

Og smag er netop hvad de vil have mig til at skifte. Og det er jo ikke så let som man tror, at skifte noget man har brugt mere end tres år på at opelske.

Det er lige fra barndommens stikkelsbærgrød med fløde, til den mere modne mands hang til Irsk stuvning og Hvidkålssuppe med fedt flæsk.

Til disse to retter hører der tilfældigvis brændevin øg øl til.

I skrivende stund har jeg vejet mig et par gange, og kan foreløbig konstatere, at jeg har taget et kilo på, over en 14 dages periode.

Det bliver en kamp op af bakke.

Konny kom om aftenen – og ’så mindst ligeså bekymret ud som Linette.

Vi sad først lidt på stuen, hvor jeg fortalte hende lidt om, hvad der var sket i løbet af dagen.

Jeg passede på, med ikke at overdramatisere, da hun så sløjere ud end mig.

Jeg fortalte hende at jeg højst sandsynlig kom hjem sidst på ugen, hvorefter jeg skulle vente nogle dage, inden jeg blev indkaldt til Ålborg sygehus.

Indtil da – var jeg indlagt til stabilisering af min tilstand, og min daglige medicinering, der også skulle forberede operationen i Ålborg.

B.l.a. Skulle jeg lære at sprøjte mig selv med blodfortyndende medicin om morgenen. (mens jeg var hjemme)

Det regnede jeg overhovedet ikke for noget. Sygeplejersken så med det samme, at det kunne jeg godt klare, så det fik jeg lov til resten af tiden jeg var indlagt.

Vi gik ned og tog kaffen i opholdsstuen, hvor vi sad og talte lidt med de andre. Mie kom også til, og fik med højlydt suk og støn skruet sig ned i en stol.

Når hun skulle op af stolen igen, stemte hun sig op i armene, til et lille stykke over sædet, og begyndte at gynge frem og tilbage.

Til sidst fik hun sig gynget op at stå. Det kostede hende langt flere anstrengelser end bare at rejse sig.

Opholdsstuen var ikke ret stor, men fungerede udmærket. Der var farvefjernsyn og køleskab hvor der var fem - seks forskellige slags saftvand.

Og der var altid frisk kaffe og te på kanden.

Ud over det var der en stor stak ugeblade.

Som regel sad vi bare og snakkede, eller gloede lidt på fjernsynet.

Sådan gik en typisk besøgsaften. Og det var hyggeligt. Det var altid godt at høre nyt hjemmefra.

Der er én ting der er mærkelig. Begge de gange jeg har været indlagt, har jeg ikke på noget tidspunkt tænkt på cigaretter eller pibe. Ikke en eneste gang.

De få der skulle ned for at ryge, var henvist til at tage elevatoren og gå uden for på parkeringspladsen, som folk med den slags laster er henvist til.

Det var lige før jeg havde medlidenhed med dem.

Jeg tror ikke det hænger sammen med det nikotin plaster de satte på mig. Jeg tror nærmere der sker en holdningsændring.

Eller noget psykologisk. Jeg kan sagtens forstå, at jeg kunne holde med det samme, men jeg kan til gengæld ikke forstå, -

hvorfor jeg ’end ikke tænkte’ på tobakkens lyksaligheder.

Ikke på noget tidspunkt skænkede jeg det en tanke. Mærkeligt.

Jeg er ikke holdt helt op endnu, men har da sat forbruget ned til en fjerdedel, og arbejder seriøst med at droppe den sidste fjerdedel også.

Det svarer til en pibe tobak om morgenen – en til middag – og en pibe tobak om aftenen.

En pibe vinder kun i smag ved at blive tændt flere gange, så man skal ikke lade sig snyde af, at der kun er tre stoppere.

3 stoppere svarer til, at man tænder piben 12 – 14 gange om dagen.

Og det er jo stadigvæk alt for meget.

Om tirsdagen flyttede de den gamle døve herre, og jeg var alene på stuen et par timer.

Omkring middagstid ankom den nye stuekammerat, en ældre herre der var blevet dårlig under indkøb nede i byen.

Han havde været under samme behandling som jeg selv, med sender og drop i armen, kunne jeg se.

Nu kom der en lind strøm af sygepassere, sygeplejersker, og læger forbi sengen og tog deres prøver.

Hans kone – for hun var med – ’så at han var i gode hænder, så hun fortsatte indkøbsturen.

Jeg talte med ham flere gange i løbet af eftermiddagen. Han fortalte mig, at han havde fået det væsentlig bedre op af dagen, og faktisk følte sig rimelig kvik.

Jeg mener han sagde, at det var sket et par gange før.

Først på aftenen fik han da også lov til at tage hjem sammen med konen der lige var kommet for at besøge ham.

Om eftermiddagen fik jeg besøg af Karin og Peter og Tove og Keld. Igen bekymrede miner.

Tove skældte mig ud, og sagde, at jeg ikke måtte gøre dem så forskrækkede. Det lovede jeg at lade være med

Karin og Peter havde en bog med fra dem selv, og mor. En stor tyk bog om kendte mænd og kvinders barndom.

Og den glider lige ind i samlingen.

Ellers var det hyggeligt at de var her. Min stuekammerat lavede helt op og fulgte med fra sengen.

Med Tove og Karin er ”Kurt og Helge” aldrig langt væk.

Der var landskamp den aften, og jeg havde lovet et par stykker, at de kunne komme ned på min stue og se kampen. For en sikkerheds skyld talte jeg med sygeplejersken, som sagde god for det, med mindre der opstod akut behov for en seng.

Kl. 9 kom der en mand ind af døren, støttende sig til en stok. Han havde en sygeplejerske efter sig. Han hilste venligt, og gav sig til at gøre klar til natten.

Da var vi imidlertid allerede på vej til opholdsstuen for at se kampen færdig.

Jeg nåede dog lige at se, at han ingen radiosender havde på.

Mens vi sad og så fodbold var der telefon til mig. Det var Ole – min lillebror.

Efter at have forvissat sig om mit helbred, fik jeg en grundig indførsel i hans gøren og laden.

Det er altid godt når folk kan klare sig. Nå! men det var nu pænt af ham at ringe.

Tilfældigvis var han i byen den dag der var stor familiefest - arrangeret af Per. Festen er til ære for hans nye søskende. Og os selvfølgelig.

Han skulle deltage i en stor Elvis konkurrence i Randers Storcenter. Han havde Kasper med.

Jeg turde ikke tale om festen i telefonen da jeg ikke vidste om han var inviteret, det måtte Per selv klare.

Det gjorde han da også, idet han inviterede Ole og Kasper ud til festen i Pindstrup.

De meldte desværre afbud, da Ole havde lovet Kasper, at tage med til After Party efter konkurrencen. Ikke et ondt ord om det.

Jeg kan se for mig, når ti Elvisser kappes om den ene mikrofon der er. En mikrofon er noget de næsten slår ihjel for.

Der er enkelte gode, Men hoved parten er en flok ulidelige krukker.

Da jeg kom tilbage på stuen var sygeplejersken ved at gøre manden klar – til et eller andet.

Jeg gik hen og præsenterede mig ordentligt. Lars sagde jeg - Poul sagde han.

Da jeg var hoppet i seng sagde sygeplejersken, nu må du gerne følge med Lars, du skal igennem den samme tur, når du skal til Ålborg.

Oven på den melding kan det nok være at jeg spidsede ører. Jeg tager først en blodprøve, sagde hun.

Det gør jeg også i morgen tidlig, og resultatet af disse blodprøver får i med til Ålborg sammen med resten af de papirer som vi har.

Først måler vi blodtrykket. Så skal du have målt temperaturen, og så gør vi hånden klar hvis du skal have drop.

Derefter et hjertekardiogram, og til slut bliver du barberet i lysken - og så er du klar.

Jeg spidsede igen ører da jeg hørte sygeplejersken spørge, hvad var det sidste du lavede, dengang du stadigvæk arbejdede? Poul.

Jeg var i Afghanistan som Chef for en Bataljon svarede Poul.

Aha militæret! Tænkte jeg. Der er altid en masse godt at snakke om, når man skal have tiden til at gå, som vi jo skulle.

Det varede jo heller ikke længe inden vi var i fuld gang med at udveksle løgnehistorier.

Poul blev indkaldt til Karup i 63 – altså året før jeg selv kom ind. Han havde også været M. P. soldat, og prøvet mange af de samme ting som jeg selv.

Men her skilles vore veje også, for Poul blev i flyvevåbnet, og gik i gang med at uddanne sig som flyveleder.

Jeg rejste hjem og gik i gang med at uddanne mig til professionel skørtejæger og slapsvans.

Det arbejdede han med i 15 år på Flyvestation Karup som dengang var nord Europas største militære flyveplads. Derefter var han nogle år på grønland, også som flyveleder. Vi nåede desværre ikke rigtig at komme ind på Grønland, det kunne ellers have været spændende.

Jeg spurgte ham, om han aldrig havde tænkt på at skrive sine erindringer. Det havde han.

Jeg har tonsvis af billeder fra de steder jeg har været, men problemet er, at der ikke er nogen der gider se dem. Ikke engang min kone, sagde han.

Hvis du sætter billederne sammen med noget tekst, kan du lave det rigtig flot på din computer! Sagde jeg.

Han fortalte mig, at han kunne alt med en computer. Selvfølgelig kunne han det, med den uddannelse.

Og du kan indbinde helt din egen bog! Sagde jeg, og fortalte om min egen lille bog - som jo er udsolgt fra forlaget. (alle 16)

Måske får han sig taget sammen, han virkede rimelig interesseret.

Han var 62 - et års tid ældre en mig selv.

Hans ansigt, bar præg af de mange års spejden hen over ismasserne efter isbjørn eller sæl, eller de mange års spejden efter alt det der så mistænkeligt ud i Afghanistan.

Nu ved jeg godt at man som flyveleder i Grønland ikke ser så meget isbjørn eller sæl, men han havde vel også fri engang imellem.

Derimod er der ingen grund til at lave grin med situationen i Afghanistan. Det må være noget nær det værste sted at gøre tjeneste.

En gold bjergrig stat hvor det hele er gået i en uløselig hårknude, og hvor man ikke aner hvem der er ven eller fjende.

Faktisk kan man roligt gå ud fra, at de er fjender alle sammen. I skrivende stund er den hel gal dernede igen. (nov. 06)

Jeg havde bemærket, at Poul ikke gik så godt. Er det en følge af din blodprop? spurgte jeg. (det var jo godt at vide.) Nej – jeg har desværre også fået sclerose, sagde han, det er noget lort, men jeg prøver at leve med det.

Jeg havde netop fulgt Karin – en gammel arbejdskammerat – og hendes lange og seje kamp mod døden, som startede for omkring 20 år siden. (hun tabte for nylig)

Jeg har fulgt hende gennem alle årene da vi handler det samme sted. Jeg har set hende blive ringere og ringere for hver gang jeg mødte hende.

Fra to stokke – til en kørestol, der siger spar to.

Man kunne styre det hele fra to små joystick der sad i armlænet. Det tror jeg ikke en gang, at hun kunne til sidst.

Karins hoved var gledet lidt længere ned mod den ene skulder for hver gang jeg så hende.

Karins mand var trofast ved hendes side, og var altid med for at handle ind sammen med den personlige hjælper de havde døgnnet rundt.

Jeg mindes ikke, at have set manden smile i de sidste mange år. En skrækkelig sygdom. Det går kun en vej – tilbage.

Poul og jeg gik i seng allerede ved 11 tiden. Jeg var ikke træt, men kunne mærke at Poul var det.

Jeg trak forhænget for imellem os, og ville læse lidt indtil jeg faldt i søvn.

Jeg lå en halv times tid hvor jeg ikke rigtig kunne koncentrere mig om bogen. Jeg kunne også høre at Poul var vågen.

Til slut slukkede jeg lyset og gav mig i kast med Sygehusets usædvanligt tynde og slaskede dyne og hovedpude. (jeg plejer at bruge to hovedpuder)

Så vidt jeg kunne mærke var der ikke meget fyld tilbage. Jeg vil endda vove den påstand at der slet ingen fyld var. Jeg prøvede også at lukke døren ud til gangen, for på den måde at slippe for den værste larm, men på en eller anden mystisk måde var den altid åben igen to minutter efter.

Jeg tror, at personalet her, har det bedst med at kunne komme frem så hurtigt som muligt.

I den tid jeg var indlagt, fik jeg allerhøjst et par timers søvn hver nat.

Til gengæld havde jeg knap så mange problemer med at sove om eftermiddagen. Så jeg fik min søvn.

Poul blev kaldt op kl. 5. 30 næste morgen, og efter at have været nede for at ryge, tog han sig et bad og var klar til Ålborg.

Resten af dagen slappede jeg af og nød at være alene på stuen.

Knud Erik (med bekymrede miner) besøgte mig engang over middag, med hilsen fra sin far og mor.

Jeg var nu uden stuekammerat i op til flere timer, og det blev da heller ikke ved med at gå.

Midt på eftermiddagen rullede de den sidste af mine stuekammerater ind ad døren.

Adolf hed han. Det kunne jeg se på den lille seddel der var på enden af sengen. Jeg kunne også se at han var 95 år. Og behøver jeg at sige, at han var stokdøv.

Hans kone havde været med, da Adolf blev indlagt. En lille væver type, mange kilometer foran Adolf. Hun var kun 85, havde glimt i øjet, og var i øvrigt på vej til banko.

Hun orienterede mig hurtigt om alle Adolfs særheder, hvorefter hun kyssede ham, og forsvandt ud gennem døren. Adolf havde affundet sig med sin skæbne.

Når man er 95, og har været indlagt på stort set alle afdelinger, og så ender på sådan en afdeling som vores, kan man godt regne ud at delene er ved at være slidte.

Han var ydmyg, og han var venlig. De kom og tog prøver tidlig og silde. Aldrig et kny.

Konen kunne godt trykke på de rigtige kontakter ved Adolf – kunne jeg høre – men over for personalet, aldrig et kny.

Jeg spurgte ham om han så t.v. Det gjorde han. Ham og konen så Glamour hver dag.

Jah! sagde han, det er nu mest min kone, og så kan jeg jo lige så godt se med.

Hans kone havde givet mig en helt anden forklaring - nemlig - at det var Adolf der var helt vild med Glamour.

Konen generede sig overhovedet ikke, da hun orienterede mig om Adolf.

I sikker forvisning om at han ikke kunne høre hvad hun sagde, knevrede hun bare løs.

Sådan set kom jeg bare til at holde endnu mere af den rare gamle mand.

Det var bare en skam at vi ikke fik snakket noget mere sammen, men han kunne stort set ikke høre min stemme, da den lå i et leje hans ører ikke kunne opfatte.

Men jeg fik da ud af ham, at han var fra Stensballe, uden for Horsens, men havde boet i Dronningborg i mange år. Med hensyn til Glamour var jeg desværre nødt til at skuffe ham, da vores t.v. ikke tog den kanal.

Der kom en ny sygeplejerske ved vagtskifte. Hun havde åbenbart hørt, at der var kommet en meget tunghør på afdelingen.

Sygeplejersken: (råbende ind i øret på Adolf) Jeg skal ha' taget en blodprøve Adolf.

Sygeplejersken: (stadig råbende) Det gik jo fint, så måler vi dit blodtryk.

Sygeplejersken: Går råbende rundt, og kommenterer verdenssituationen, plus vejret.

Adolf: (Adolf får pludselig nok, sætter sig halvvejs op i sengen, og råber) Hvorfor fanden råber du så højt, der er da ikke nogen der er døve herinde.

Sygeplejersken: Med en klædelig rødme på kinderne, gør hun sig færdig, mens resten af samtalen foregår i et mere moderat tonefald.

Adolf med det gamle og lasede gebis, som han havde tabt i håndvasken utallige gange når han skulle børste tænder, og det havde efterhånden slået alle tænderne i stykker.

Sygeplejersken: (nu med rolig stemmeleje) Skal jeg ikke lige børste dit gebis Adolf.

Adolf: Nej det er lige meget.

Sygeplejersken: Hvorfor er det lige meget.

Adolf: De er jo ikke så pæne mere, jeg har jo tabt dem i vasken, og sådan.

Sygeplejersken: Det betyder ikke noget hvordan tænderne ser ud, jeg syntes vi skal børste dem alligevel.

Adolf: Syntes du.

Sygeplejersken: Ja det synes jeg, og så kan du også smile ordentlig til din kone, når hun kommer på besøg i morgen.

Oven på den melding, måtte jeg vende ryggen til, og kigge ud over fjorden.

Jeg kan ikke huske om det var den samme sygeplejerske ved disse to episoder, men det kunne det sagtens være.

Man kunne jo godt forestille sig, at en eller anden kunne finde på, at springe over hvor gærdet er lavest - og sige til sig selv -

de tænder der, dem børster de nok på morgenholdet. Men nej - der hjælper ingen kære mor, i en venlig men bestemt tone, -

bliver der vasket både hist og pist, og der bliver børstet gebisser der kunne have tilhørt Gorm den gamle og Grauballe manden.

Jeg vil tro at langt de fleste sygeplejersker har det man kalder et pleje 'gen.

Den slags arbejde er jo ikke noget man vælger, bare for at få et arbejde. Nej det er noget man virkelig brænder for. For de fleste er det et kald.

Jeg vil vædde på, at den typiske sygeplejerske var hende den lille søde rolige eftertænksomme pige, da hun var barn.

Det var hende der sad lige så stille på gulvet og legede med sin dukke. Og gav den sut - og gav den ren ble på - og skiftede tøj - når den havde gjort sig våd.

Hun var en af den slags piger, som de voksne så godt kunne li'. Stille og rolig.

På et tidspunkt får pigen så "Den lille Sygeplejerske" i julegave, og så er hun solgt.

En stor lækker æske med plads til mindst tyve forskellige slags uheld, som man kan påføre en dukke.

Det jeg gerne vil sige er - det er da godt - der er den slags små søde piger.

Hvad skulle vi gamle tåbelige mænd ellers gøre.

Hvis jeg kigger mig rundt på afdelingen kan jeg se, at næsten alle mændene har min egen alder, og der er betydelig flere mænd end kvinder under behandling.

Det er der ikke noget nyt i - kvinderne er bedre til at passe på sig selv

Jeg selv har det ikke så godt med salaten, og det er synd for mig, da den højst sandsynlig ville forlænge mit liv med mindst ti år.

Kvinderne bliver nemlig indlagt - typisk - når de er omkring halvfjers. Og mændene når de er omkring tres. (Det har jeg fra sygeplejersken)

Keder du dig ikke Lars! Det var en af unge sygeplejersker der var standset op for enden af min seng. Jo ærlig talt, sagde jeg, jeg kommer vistnok ikke hjem før lørdag, så for at adsprede mig selv, har jeg taget en gammel hobby op.
Hvad er det for en hobby? spurgte hun.
Jeg er begyndt at kigge efter unge smukke sygeplejersker! Sagde jeg.
Hun kiggede på mig, mens hun grinede. Ved du hvad! sagde hun, jeg tror du er en værre 'en, når det kommer til stykket.
(det kan du rolig regne med! Tænkte jeg)
Hvorefter hun kneb mig i den ene storetå.

Om aftenen da Konny og jeg sad i opholdsstuen dukkede Per og Janni pludselig op, medbringende en stor æske chokolade, og et par bekymrede miner.
Nu havde de været her alle sammen, alle dem jeg på forhånd havde regnet med, ville besøge mig.
Det var jo herligt.
Chokoladen fik hurtigt ben at gå på, da jeg inviterede resten af opholdsstuen på gilde.
En af dem jeg havde set fodbold sammen med – en lille tyk mand – tog godt for sig af retterne.
Jeg havde kigget på ham flere gange, men jeg kunne ikke rigtig placere ham. Jeg var sikker på at jeg havde set ham før.
Han var kommet ind på min stue en aften, for at tigge en smøg. Jeg fortalte ham, at jeg ikke røg. Fandens også! Sagde han.
Jeg har engang set en sengekants film hvori Karl Stegger medvirkede. I filmen var Karl iført en ualmindelig uklædelig paryk. En slags Prins Valiant frisure.
Sådan et hår havde han. Den her var bare lyshåret.
Han var ikke ret høj, til gengæld var han tyk. (han lignede også Karl Stegger)
Jeg kunne kigge ind i hans stue når jeg gik på toilet om natten. Så lå han på ryggen og snorkede i vilden sky.
Hospitalsskjorten var kun knappet i den øverste knap, og den åbenbarede en mave - hvis tykkelse - slet ikke stod i forbindelse med hans højde.
Det var først da jeg var kommet hjem, at tiøren faldt.
Vi skulle til kontrol på hospitalet, og kommer kørende i krydset mellem Østervangsvej og Rådmandsboulevarden.
Og der sad han i det lille anlæg på hjørnet, med en guldbajer i hånden. Tilbage på bænken. Tilbage til gutterne.

Næste morgen (fredag) blev jeg kaldt ind til en kvindelig læge og en sygeplejerske.
Lægen fortalte mig, at alle prøverne så fine ud, og hun ville sende mig hjem, indtil jeg skulle til Ålborg.
Vi snakkede lidt om hvad der skulle ske, når jeg kom derop, og hun gjorde alt for at afdramatisere situationen.
Og du har lært at stikke dig selv! roste hun.
Når det gælder om at redde sin egen røv, vil man stikke sig hvor som helst! Sagde jeg.
Vi snakkede også om nye kostvaner, og vi snakkede lidt om de nye tabletter jeg skulle tage.
I forvejen nedsvælger jeg efterhånden et anseligt antal tabletter, men det blev desværre til et par stykker mere.
En af de nye tabletter skulle jeg dog kun tage et år efter operationen.
Den havde til gengæld også en pebret pris, da den kostede 555. 85 om måneden. Frækt.
Sygehuset ansøgte på mine vegne Sundhedsministeriet om tilskud, så jeg slap med en fjerdedel.

Mens jeg havde lægen foran mig, syntes jeg, at det var passende, at komme ind på mit sexliv. Eller rettere, mit manglende sexliv.
Sagen er den, at siden jeg begyndte på 'en bestemt tablet, har jeg mere eller mindre været impotent.
Mine tanker er desværre også gjort impotente, idet jeg har fundet mig selv hylende ligeglad.
Og enhver der kender mig bare en lille smule, vil straks udbryde – det er sandelig nye tider.
Men det der virkelig bekymrer mig er - at jeg er ligeglad - for jeg ved - at langt de fleste mænd der er impotente, vil give deres ene arm for at få deres sexliv tilbage.
Det gælder selvfølgelig ikke dem, der har bildt deres koner ind, at de er impotente, for at slippe for hendes evindelige rend.
Så jeg fremlagde problemet for lægen. Zelo - Zok! - sagde lægen og sygeplejersken i munden på hinanden.
Zelo - Zok hedder det præparat, som jeg pudsigt nok, indtager for blodtrykket.
Og jeg vidste selv godt, at det var det, da jeg havde læst indlægssedlen i glasset.
Lægen sagde til mig, at jeg skulle sige det til lægen i Ålborg, da det var ham der skulle vurdere hvad, og hvor meget medicin, jeg skulle bruge når jeg kom hjem.

Lige inden jeg tog hjem, kom sygeplejersken ind på stuen med alle de ting, jeg skulle have med. Tabletter af en hver slags, og kanylerne, som jeg selv skulle til at bruge hver dag. Der var også en stak bøger om sunde kostvaner. Og der manglede heller ikke på gode råd fra sygeplejersken. Jeg havde været klar til at tage hjem, kort tid efter den samtale jeg havde haft med lægen og sygeplejersken. Jeg havde hurtigt pakket mine småting i en plasticpose, og rent mentalt var jeg for længst ude i den fri luft. Jeg må have opfattet et eller andet galt, da hun først kom ved halv to tiden. Jeg havde ringet til Konny, for at fortælle hende, at jeg kom hjem en dag før beregnet. Hun blev glad kunne jeg høre, og lovede at komme tidligere hjem fra arbejde. Jeg gik ud af den gamle hovedudgang, ud mod Østervangsvej, og tog en taxi. Og fem et halvt minut senere var jeg hjemme igen. Og det var dejligt. Igen at smide sig i sin egen stol, eller gå ud i køkkenet og smøre sig et stykke med rullepølse. Eller hente Ekstra bladet og morgenbrødet om morgenen, eller få sig en dejlig uforstyrret søvn i sin egen seng, med sin egen dyne og med 2 hovedpuder. Man lærer sandelig at sætte pris på den slags små ting, efter sådan en tur i vridemaskinen. Vi fik en del gæster de første dage, men det ebbede efterhånden ud. Jeg skulle have 12 dage til at gå inden jeg skulle til Ålborg, og jeg kunne tydeligt mærke, at dagene blev længere og længere. Jeg havde fået besked på, at møde dagen før, og lade mig indlægge på Randers, og de ville så gøre mig klar til operationen i Ålborg. På sin vis var det godt at skulle tilbage i de gamle rammer igen. Jeg havde gået uden sender i 11 dage nu, og det kunne ærlig talt være nok, da jeg følte mig betydelig mere tryk, med sådan en om halsen. Her i den seneste tid har jeg da også udviklet særlige evner til at lytte efter signaler i min krop, med det resultat, at jeg hele tiden tror, at jeg bevæger mig på gravens rand.

Jeg ankom til tiden, og blev vist ned til en dejlig lille enmandsstue, der tilfældigvis stod ledig. Jeg mærkede på dynen og hovedpuden, og det var stort set samme standard som dem i min gamle seng. Men pyt med det, det var jo kun for en nat. Der kom en sygeplejerske ind for at give mig den samme tur som Poul havde fået, inden han skulle til Ålborg. En sød og naturlig pige. Det viste sig, at hun var niece af Vibeke Hundborg, som var min musik lærer på Daghøjskolen, og som nu er forstander på en højskole omkring Bjerringbro. Der ville komme transport til mig kl. 7 næste morgen, og jeg skulle allerede vækkes kl. 5.30 for at få taget de sidste prøver. Jeg havde været fastende siden aftensmaden og skulle blive ved med det, til efter operationen. Til morgenmaden fik jeg dog lov til at tage en tynd franskbrød med ost.

Jeg fik så stukket en konvolut i hånden, med besked om, at aflevere den til Sekretæren i Ålborg. På slaget 7 sad jeg klar på min stue og ventede på transporten. Kl. 7.30 var den stadigvæk ikke kommet. Jeg sad og blev en smule nervøs da jeg vidste, at jeg skulle være i Ålborg kl. 9.00. Kl. 8.00 kom Jette (fra mit gamle kor) ind på stuen, kiggede forundret på mig, og spurgte, hvad søren Lars, er du ikke kommet af sted endnu? Jeg tog nu mine ting og fulgte med hende ned til receptionen, hvor hun ringede for at høre nærmere i patientbefordringen. De havde vistnok glemt turen, sagde hun, men de kommer med det samme. Og ganske rigtig, kl. 8.15 kom der en taxichauffør efter mig. Jeg fortalte Chaufføren mens vi kørte ud af Randers, at vi skulle være i Ålborg kl. 9. Ingen problemer, sagde Chaufføren, og det var der heller ikke, for på slaget 9 henvendte jeg mig på hos sekretæren på Kardiologisk afd. i Ålborg.

Et døgn på sygehuset i Ålborg.

Jeg blev budt velkommen af en sygeplejerske, der fulgte mig ind på den stue hvor jeg skulle indlægges. Det er din seng lige inden for døren, sagde hun. Vi kiggede begge to – der var ingen seng. Der kommer nok en seng lidt senere, sagde hun, du kan jo sidde ned på stolen mens du venter.

Og så tror jeg faktisk hun glemte mig, der gik i hvert fald 2 timer inden der kom en seng. Ventetiden benyttede jeg til at kigge nærmere på stuen, og mine nye stuekammerater, der også mere eller mindre lige var blevet indlagt.

Til højre for mig lå en mand lidt ældre end jeg selv.

Hans kone var med for at pusle lidt om ham, og yde lidt moralsk støtte under indlæggelsen.

Pladsen overfor var tom, men jeg kunne se, at sengen manglede, så jeg gik ud fra, at han var ved at blive opereret. Ved siden af den, lå der en mand i 50 års alderen. Han havde lige været på operationsbordet kunne jeg forstå.

Han lå det meste af tiden og talte i sin mobiltelefon, som jeg for resten troede, var forbudt på hospitalet. Men det var åbenbart kun i Randers den slags var forbudt.

Noget senere kom der en læge for at snakke med ham. Så vidt jeg kunne høre, havde de undladt at operere ham, da det ville medføre for mange komplikationer.

Han skulle til Skejby og have en By pas's senere.

Jeg sad jo ikke sådan direkte og lyttede, men man har vel lov til at følge lidt med, og desuden sad alle mine sanser, sammen med mine nerver, uden på tøj og hyggede sig.

Lægen genså jeg senere i operationsstuen – det var ham der opererede mig.

Kort tid efter at lægen var gået, skiftede manden hurtigt til sit eget tøj, pakkede sin taske ligeså hurtigt, og forsvandt ud af døren med et 'held og lykke' til vi andre.

Han så ikke særlig munter ud, lagde jeg mærke til. Han skulle jo også videre i systemet.

Først kom de tilbage med ham overfor. Han havde fået indgrebet i den ene arm, og måtte tage hjem efter en times afslapning.

Hvad han også gjorde. Der kom en ung pige sammen med ham, hun havde åbenbart været med ham på operationsgangen.

Jeg går da ud fra, at hun ikke har været med helt inde på operationsstuen.

Jeg havde fået at vide, at den ene kirurg opererede gennem den ene arm, og den anden brugte lysken.

Der er ingen kvalitetsforskel på de 2 operationer - det er udelukkende - hvad den enkelte kirurg foretrækker. På indlæggelsestiden er der derimod forskel.

Hvis man har fået indgrebet, via den ene arm, må man tage hjem den samme dag, men hvis man er opereret gennem lysken er man typisk indlagt til næste dag.

Så står det næste hold også udenfor og tripper for at overtage vores senge.

Ud på eftermiddagen kom den sidste, af mine stuekammerater, som jeg havde i Ålborg. En mand på alder med min sidekammerat og jeg.

Det varede da heller ikke længe inden de to var i gang med hinanden.

Den nye kom fra Strandby nord for Sæby - og den anden - som var skolelærer - kom fra Brovst.

Jeg kunne høre på samtalen, at de tilfældigvis kom fra nogle af de skønneste steder i Danmark.

Når man som jeg, kommer fra Rønde, kan man syntes, at det er noget af en påstand.

Jeg rejste mig fra sengen, og gik hen og kiggede ud af vinduet, mens jeg forberedte mit angreb.

Jeg kommer jo fra Rønde! Sagde jeg. (ikke Rønne)

Der er enkelte - der stadigvæk siger – man kan slet ikke høre, at du er fra Bornholm.

Rønde! sagde Jørgen. Der har jeg gået på Højskole. Og jeg har taget kurser af Bjerg Thomsen på Jagtskolen.

Jørgen havde masser af gode minder fra Rønde. Turene ud til Kalø Slotsruin. Turene rundt i omegnen, og turene til Mols.

Han har såmænd også siddet på skrænten ud for Mols vej, sammen med det halve Rønde, for at kigge på den trafik, der kom fra sommerhusområderne fra Mols og Ebeltoft.

Da jeg sad der 5 – 6 år før Jørgen, var der mange af os drenge der skrev bilnumre op i en lille bog. Bagefter sad vi og sammenlignede vores bilnumre.

Især var det fint at have udenlandske numre – især engelske. Det var jo ikke mere end 7 – 8 år siden anden verdenskrig, så det var klart at man holdt med englænderne.

Det gjaldt selvfølgelig også deres bilnumre.

Jørgen fortalte mig, At Århus Stiftstidende engang, har haft en artikel i avisen, der stillede det store spørgsmål - hvad laver de Rønde boere på skrænten - ud for Molsvej hver søndag eftermiddag.

Især hvis vejret er godt, sidder de i lange rækker, og venter på, at der sker et eller andet.

Det gjorde det også en gang imellem, man skal huske på, at mange af bilerne var fra før krigen.

Det var jo også dengang der virkelig var forskel på Bilerne, det er der som bekendt ikke mere.

Bilerne er jo mere eller mindre delt ind i klasser, og de ligner alle sammen hinanden inden for klassen. Morskaben gik måske ud på, at kigge på de desperate og opkogte ansigter der sad i bilerne. De havde kørt 2 meter af gangen fra Egens havhuse, og havde måske brugt 1 time for at nå Grenåvej i Rønne. Vi snakker om 2 – 3 km.

Jeg kunne høre, at Jørgen havde smurt sit mundlæder godt og grundigt, inden han tog hjemmefra. Man kunne tydeligt høre, at det ikke var ham fremmed, at gebærde sig i store forsamlinger. Det var anden gang Jørgen var indlagt på Kardiologisk afd. i Ålborg. Første gang lavede de den ene halvdel af indgrebet, og han var nu indlagt for at få lavet den sidste halvdel. Han var lige blevet folkepensionist, men havde ikke rigtig opdaget det endnu, da han havde ligeså travlt som han altid havde haft. Han havde altid haft foto som hobby, men det var en hobby der med årene havde udviklet sig i en mere professionel retning. Han var fast leverandør til et par norden - fjorske aviser. (og det er Limfjorden jeg taler om) Ud over det, illustrerede han tidsskrifter og årbøger, bl.a. Rebild selskabets årlige publikation. Jørgen havde overtaget den fædrene gård, men så vidt jeg husker drev han ikke landbrug, men brugte den snarere som en lystejeendom. Han var en ivrig jæger, og havde været censor til jagtprøven i Brovst og omegn i mange år. I alle årene efter Højskolen har Jørgen da også slæbt sin sagesløse familie til Rønne og omegn, hvis omvejen ikke var mere end nogle få 100 km.

Da Rønne var helt oppe i 5 gear, kom Sygeplejersken ind, og adviserede Jørgen om, at det snart var hans tur. Alle mine sanser kom igen på overarbejde. For ikke at tale om mine nerver. Klokkeren var omkring 15. De havde sagt til mig, at jeg var den sidste, den dag. Det kunne tredje manden på stuen ikke lide at høre – det kunne jeg se på ham. Man tænker jo for sig selv, godt det ikke er mig, der skal ligge søvnløs i nat, og hvornår var det nu i grunden, du sidst fik noget at spise. kl. 15.30 kom sygeplejersken ind og gav Jørgen en beroligende pille. Jeg er helt sikker på, at Jørgen aldrig steg med på vognen, da vi andre sad og røg lidt hash rundt omkring, for ellers ville han aldrig ha' flippet ud på den måde han gjorde. Han lå og klukkede af grin bag forhænget, og havde det rigtig godt, kunne jeg høre. Jeg kunne høre, at hans kone også deltog i morskaben. Jeg lå allerede og glædede mig til mirakelpillen. Og så kørte de med Jørgen.

Den 3 mand på stuen har desværre ikke fæstnet sig så godt i min hukommelse. Mens Jørgen var på operationsbordet fortalte han mig, at han var blevet pensionist allerede i 75, da han fik en alvorlig sygdom. Derefter var det gået slag i slag igennem alle årene siden 75, med den ene sygdom efter den anden, sluttende af med den samme sygdom som jeg selv havde. Han var en stille og en rolig mand, og jeg tror han havde lidt svært ved at trænge igennem et par snakkehoveder som Jørgen og jeg. Jeg syntes han bar sin skæbne på forbilledlig vis, for hvis det var mig der havde haft alverdens sygdomme – deraf nogle alvorlige – er jeg ikke sikker på, at jeg kunne klare skæbnen på samme rolige og stilfærdige måde som han gjorde. Omvendt så tror jeg også, at han hyggede sig ved al vores snakken. Jeg havde taget fast ophold ved vinduet, hvor de lå på begge sider af mig. Der stod jeg - undtagen når Jørgen havde besøg.

Jeg blev rastløs da de var kørt med Jørgen. Uret over døren blev hvert andet minut studeret omhyggeligt. En halv time før operationen havde jeg endnu ikke fået den lille pille som havde gjort Jørgen så munter. Jeg fik fat i sygeplejersken, som lovede at komme med 'en. Det varede da heller ikke længe inden hun stod med et glas vand og en pille. Der går ca. et kvarter før den virker, sagde hun. I skrivende stund har den ikke virket endnu. Jeg er sikker på, at hvis jeg ikke havde snakket så meget om den pille, havde hun givet mig den rigtige, og ikke en snydepille.

Jeg havde jo gasset sygeplejerskerne, om den pille, hver gang de havde et ærinde på stuen. De har sikkert haft det muntert i personalestuen den dag.

Jeg kan ikke huske, om Jørgen var kommet tilbage, da portøren kom efter mig.

Pille eller niks pille - jeg var alligevel tryk ved situationen, da jeg følte mig velorienteret om de ting, de ville lave ved mig.

Så vidt jeg kunne skønne kørte portøren mig helt ned i kælderen. Der var i hvert fald ikke vinduer på gangene hvor vi kørte.

Og pludselig befandt jeg mig ved siden af et operationsbord. I det samme trådte der en sygeplejerske ind i mit synsfelt, og præsenterede sig ved sit fornavn.

Jeg kiggede på hende, og mærkede min kæbe ramme mit bryst.

Hvorfor var der ikke nogen der havde fortalt mig, at min søster Marianne var startet som operationssygeplejerske? Eller sagt på en anden måde, sådan så min søster ud, for omkring 15 – 20 år siden.

I hurtig rækkefølge kom der 2 sygeplejersker mere, for at præsentere sig.

Jeg sagde mit navn, mens jeg prøvede på at smile.

Sygeplejerskerne gik nu i gang med at gøre mig klar. Tøjet var jeg hurtigt af, da jeg kun var iført underbukser.

De bandt et eller andet om mine kønsdele kunne jeg mærke. Sikker på grund af røntgenstrålerne! Tænkte jeg.

Derefter blev højre side af skridtet smurt ind, med en eller anden kold væske, som jeg først fandt ud af - var brun - dagen efter.

Fra et lille rum ved siden af operationsstuen, kom kirurgen nu ind, gik smilende hen til mig, og præsenterede sig.

Her vil jeg lige indskyde at jeg overhovedet ikke husker navne fra hverken Randers eller Ålborg.

Grunden til, at jeg kan huske Jørgens er, at jeg har nogle Rønde ting, som jeg har lovet at sende ham, og derfor har hans visitkort liggende. (Og jeg har sendt dem)

Ved du, hvad vi skal have lavet i dag? Spurgte lægen. I store træk! Sagde jeg.

Jeg laver et lille hul i lysken på din højre side! Sagde han. Så åbner jeg en af de store vener, og via den, går vi op i dit hjerte.

Det kommer slet ikke til at gøre ondt, da der ikke er nerver i venerne.

Jeg fører først den her op! Sagde han. Han viste mig noget, der kunne se ud til at være et bremsekabel til en cykel.

I spidsen sad der noget der lignede en lille ballon

Hvordan han ville bære sig ad med at puste den op, kunne jeg ikke lige regne ud i farten, og jeg fik aldrig spurgt ham.

Når vi har lavet ballonudvidelsen, skal der sættes en lille fjeder ind, som vi kalder for en stent.

Sygeplejersken (min søster) viste mig 2 størrelser af en stent.

De lignede små spiralfjedre, blot var de meget mere åbne, og så bulede de ud på midten.

De virkede bittesmå og skrøbelige, men lægen fortalte, at de var lavet af en eller anden slags super stål legering.

Jeg husker ikke hvad.

Denne såkaldte stent, skulle sættes ind, der hvor de havde foretaget ballonudvidelsen – og den skulle sidde der permanent.

Der kommer den dyre medicin ind i billedet igen, (den til 555 kr.) da det er den der sørger for, at integrere de små stents i organismen.

Og det gør den i løbet af et årstid.

Lægen satte sig nu på en slags stol ved min side, og prøvede instrumentbordet af. Nogle af pedalerne betjente han med fødderne.

Så vidt jeg kunne mærke var det røntgen apparatet han betjente på den måde.

Røntgenapparatet dækkede mig fuldstændig, undtagen ryggen. Han kunne køre den helt op til hagen, eller helt ned til mine kønsdele.

Selvfølgelig kunne den også køre fra side til side.

Hvis jeg kiggede lidt til venstre kunne jeg se 2 skærme. På den ene var der en graf med min hjerterytme.

På den anden var der en pulserende klump, jeg identificerede som mit hjerte.

Og det var sidste gang jeg kiggede på den skærm under resten af operationen. (på nær én)

Sygeplejersken spurgte mig om hvordan jeg helst ville have mine arme - ned langs siden - eller op over hovedet.

Jeg foldede mine hænder over hovedet - mens jeg tænkte – det her kan du godt holde ud.

Det kunne jeg over hovedet ikke. Der gik ikke mere end et kvarter før jeg fik store smerter i armene.

Det kunne sygeplejersken åbenbart fornemme, hun tog med det samme et lille stativ, hun havde stående klar, og skruede det fast lige over mit hoved.

Der var 2 små håndtag der var beregnet til at gribe fat i, og det var en lettelse uden lige, indtil jeg også begyndte at få ondt i den stilling.

Til gengæld er det også det eneste ubehag der er ved den operation.

For lægen var for længst gået i gang med at operere mig. Han havde adviseret mig om, at han gik i gang. Og jeg kunne ikke mærke det fjerneste.

En enkelt gang kunne jeg mærke en underlig kildrende fornemmelse, der startede i lysken, gled op langs den ene side, gik tværs over brystet, og ned i hjertet.

Ellers mærkede jeg ingenting. Da lægen havde opereret en times tid, sagde han til mig.

Du har en forgrening vi skal have lavet! Og det gør det hele lidt mere kompliceret, for du skal blive en halv times tid længere på operationsbordet.

Kan du klare det? Spurgte han.

Ja! Sagde jeg. Jeg benyttede den lille pause til at få liv i mine arme.

Jeg havde lagt mærke til at lægen engang imellem bad om et stykke sukker.

Så rejste den sygeplejerske der sad ved mit hoved sig, pakkede et stykke hugget sukker ud og gav ham det i munden.

Hun sad for øvrigt, og gabte noget så hjerteligt. Hun gjorde det bedste for at skjule det, da hun vendte hovedet bort og halvvejs kvalte dem.. Jeg hørte dem godt.

Men - er der noget at sige til, at hun var træt. Hun havde været i gang siden kl. 7 Måske før.

Jeg havde selv set resultatet af deres arbejde hele dagen på min stue, og nu var klokken snart 6.

Pludselig gik mit hjerte i stå. Jeg fornemmede at vi alle sammen kiggede på skærmen.

Kurverne var blevet til en streg, og den sagde ikke mere bib bib bib.

Jeg nåede lige at registrere den underlige og tomme fornemmelse der er i brystkassen når hjertet ikke slår.

Så gik det i gang igen. Hukommelsen snyder 'en voldsomt i den slags situationer, men jeg vil tro det drejer sig om 2 - 3 hjerteslag.

Men jeg kan forsikre om, at det føltes som en evighed.

Jeg er heller ikke noget sandhedsvidne med hensyn til rækkefølgen af disse episoder, da man er i en mild tilstand af stress.

Og det er man, trods alle gode fortsætter om, at slappe af.

Jeg fornemmede en svag mumlen fra personalet da hjertet gik i gang igen. Jeg trak også vejret kraftigt ind et par gange.

Lidt efter sagde lægen! Nu gør jeg klar til at lukke venen igen, så du ikke får blødninger.

Til det bruger jeg en lille fyr som denne. Han gik helt op til hovedgærdet, og viste en lille dims frem, der lignede en lille trykknop. Bare noget mindre.

Det bliver ikke noget at regne! Tænkte jeg.

Jeg kunne jo ikke se, hvad han lavede bag røntgen apparatet, til gengæld kunne jeg pludselig mærke det.

Han havde fat med begge sine hænder om en tang af en eller anden slags.

Med den klemte han så hårdt han kunne. Han var faktisk helt oppe på tærne, og jeg indrømmer gerne, at det gjorde ondt.

Dette gjorde han 2 gange og så var jeg færdig. Selvfølgelig gjorde det ondt, men jeg tænker stadigvæk på, hvordan de lavede den her operation i gamle dage.

Så Lars - nu er vi færdige! Sagde lægen, og forsvandt ind på det lille rum, der lå ved siden af operationsstuen.

Sygeplejerskerne begyndte nu med at gøre mig færdig til at komme tilbage på stuen.

De satte et plaster på det minimale hul lægen havde lavet i lysken, hvorefter de hængte en tung, såkaldt sandsæk ned over såret.

Det blev tapet fast med en kraftig hvid tape.

Lægen kom ind igen og viste mig røntgenbilleder fra før og nu. Jeg var chokeret. På før billederne - kunne man overhovedet ikke se nogen passage, hvor blodet skulle passere.

Jeg blev nu bakset over i min egen seng, og fik besked på, ikke at røre mig de næste 2 timer.

Mens jeg lå på sengen, funderede jeg lidt over min fysiske tilstand.

Jeg havde ikke ondt nogle steder, bortset fra, at det murrede lidt i min lyske, men det var også det hele.

De strålesmerter jeg havde haft siden sidst i halvfemserne, var væk.

De havde gået fra min ene skulder, og ind over brystet i venstre side, hvor hjertet sidder.

Jeg har fået taget adskillige hjertekardiogrammer, både på Hospitalet og hos min egen læge. De har ikke på noget tidspunkt vist noget galt.

Jeg fik i dag, (i skrivende stund) af lægen, navnet på den type blodprop som jeg havde haft, men jeg har selvfølgelig glemt hvad den hedder.

Det var et eller andet på latin. (min egen læge)

Det var en kvindelig portør der kørte mig tilbage til afdelingen. Imod min natur snakkede jeg ikke med hende under transporten – selvom hun så nydelig ud.

Jeg kiggede højst overrasket på uret da jeg kom ind på stuen, der var gået næsten 2 timer, siden de kørte af sted med mig.

Mens de kørte min seng på plads, kom der en sygeplejerske med en af de der transportable telefoner.

Der er 'en der hedder Konny, der vil tale med dig! Sagde hun. Konny havde det betydeligt ringere end jeg selv, kunne jeg høre.

Hun havde ringet til Randers da hun ikke kendte nummeret til Ålborg.

De havde først nægtet at kende noget til mig, og det er jo også teknisk korrekt, da jeg jo ikke var indlagt i Randers. Til sidst tror jeg, at hun havde talt med den afdeling jeg var indlagt på i Randers.

Jeg sagde til hende, at jeg kom hjem i morgen, og godt kunne finde bøfferne og rødvinen frem.

Det var dejligt at komme tilbage på stuen. Jeg blev hilst velkommen, som en gammel ven, de ikke havde set i årevis.

Jørgen havde gæster. De holdt sammen i den familie.

Jørgen havde 3 børn, der alle havde fået sig en god uddannelse, og 3 børnebørn.

Han påstod, at alle børnene havde arvet hans gode hjerne, og det havde så forgrenet sig til børnebørnene!

Han lød akkurat ligesom mig, når jeg taler om mit barn og mine børnebørn.

Sygeplejersken kom ind og spurgte til mit velbefindende, og mindede mig samtidig om, at jeg ikke måtte røre mig. Jeg har gemt lidt aftensmad til dig! Sagde hun smilende.

Hvad har du gemt? Spurgte jeg. Jeg har hønsekødssuppe med kød og melboller! Sagde hun.

Og hvis du er mere sulten har jeg nogle sandwich med ost og skinke. Det lyder godt! Sagde jeg.

Jeg kunne have spist hvad som helst, da jeg efterhånden ikke havde fået mad i 24 timer.

Nu fulgte der to ualmindeligt kedelige og lange timer. Jeg lå for det meste og kiggede ud i luften uden at røre mig.

Jeg var selvfølgelig nødt til at skifte stilling en gang imellem, men passede på med mine bevægelser.

Jeg lå og fulgte med i, hvad der skete ovre hos Jørgen, og fik engang imellem sparket en lille fodnote ind. Flinker folk.

Kl. 20 præcis! Kom sygeplejersken ind med en tallerken dampende hed hønsekødssuppe med kød og melboller. Ved siden af var der en tallerken med to sandwich.

Jeg spiste som sædvanligt alt for hurtigt, og var færdig i løbet af nul komma to. Men hold dog op hvor det smagte godt.

Normalt plejer jeg ikke, at være vild med ost og skinke, men i Ålborg var det en himmerigsmundfuld.

Efter at Jørgens gæster var gået, lå vi og sludrede lidt om dagens begivenheder. Jørgen og jeg havde været heldige, ved at være blandt dem kirurgen nåede.

Vi gjorde vores bedste for at opmuntre vores makker som ikke nåede at komme til.

Til gengæld havde personalet lovet, at han skulle blive den første, de ville operere næste morgen, med mulighed for, at komme hjem sidst på dagen.

Vi begyndte så småt, at gøre os klar til natten. Jeg regnede ikke med, at få meget søvn, og det kom da også til at passe, da jeg stort set ikke fik lukket et øje.

Jeg kunne også høre de to andre vende og dreje sig.

Vi stod alle sammen tidlig op, og luntede stilfærdigt rundt og gjorde vores morgentoilette.

Jeg husker ikke om de benyttede lejligheden til at tage de sidste prøver, men jeg tror det ikke.

Men de fjernede sandsækken, der hang og dinglede mellem mine ben.

Den var jo sat fast med kraftig hvid tape.

Skal jeg tage tapen lidt efter lidt, eller skal jeg tage den på 'en gang! Spurgte sygeplejersken.

Tag bare det hele på 'en gang! Sagde jeg. Hvorpå hun pludselig rykkede til, og efterlod mig stærkt chokeret på sengen.

Jeg følte, at hun snuppede det halve af mine kønsdele, og nogle solide lunser, af min lysken, og mave.

Det gik hurtigt over, og jeg er glad for, at hun snuppede tapen i 'et tag.

Hun kontrollerede det plaster som sad på såret i lysken. Hvorefter hun sagde - at det så fint ud.

Jeg kunne forstå på folkesnakken i stuen, at der ikke var nogen af os, der havde sovet videre godt om natten. Jeg var ligeglad. Vi skulle snart hjem

Der var også så småt ved at være opbrudsstemning på stuen.

De var kørt med vores makker et stykke tid forinden. De havde jo også lovet, at operere ham som den første.

Jørgen og jeg begyndte at pakke vores fattige ejendele ned i hver vores lille taske.

Mine ejendele bestod af en tandbørste – tandpasta – og en deodorant. Stemningen var på toppen, og vi gik og spøjte med hinanden.

Vi havde været vant til at have smerter hele tiden. Det hele havde været så besværligt. Mine strålesmerter var ikke store, til gengæld var de vedholdende.

De var fuldstændig væk nu. Jeg følte mig som en nyfødt. Jeg syntes endda jeg trak vejret lettere.

Og det har jeg højst sandsynligt også gjort, da jeg stort set ikke havde røget under hele forløbet.

Der kom en sygeplejerske ind på stuen, og bad os tage vores ting, og gå ned i opholdsstuen, og vente på stuegang.

I opholdstuen sad der nogle mænd, hvoraf nogle havde deres koner med.

Vi sad og spøjte lidt med de nyankomne. Vi fortalte dem, at vi havde holdt deres senge varme.

Så snart sygeplejersken var færdig med opredningen, rejste mændene sig op, og flyttede ind på stuen vi lige havde forladt.

Jørgen og jeg sad nu alene, indtil hans kone kom.

Inden han fik lov til at tage hjem, var han til stuegang på et lille kontor ved siden af.

Han var en hyggelig fyr, og han havde gjort meget for at forsøde vi andres ophold.

Han var ikke pædagog for ingen ting, og gjorde især meget for at opmuntre, og støtte tredjemanden på vores stue.

Han havde fået lavet den første del af indgrebet, og havde i kraft af det, en masse erfaring. Det trækker heller ikke ned, at han var vild med Rønde.

Efter at Jørgen og hans kone var taget af sted blev der en smule tomt, må jeg indrømme, men på den anden side, kunne det ikke vare længe inden, jeg selv skulle hjem.

Inden jeg kom til stuegang havde der været en sygeplejerske for at fortælle mig, at der var transport til Randers kl. 10.30.

Omkring kl. 10 blev jeg kaldt ind til lægen.

Der sad også den sygeplejerske, som mere eller mindre havde mandsopdækket mig under hele opholdet på Ålborg. Lægen fortalte mig, at alle prøver så fine ud. Han fortalte også, at han havde lavet en oversigt over den medicin, jeg skulle tage for eftertiden.

Det var anledning nok for mig, til at komme ind på mit sexliv igen.

Det er beta blokkerne! Sagde han. (zelo – zok) Det kan jeg ikke rigtig gøre noget ved!

Jeg prøver at halvere dosis, så må vi se om det hjælper, men husk at følge det op med din egen læge.

Derefter fik vi en lang snak om kostvaner. Og vi fik en lang snak om rygevaner.

Det eneste vi mærkeligt nok ikke var inde på, var spiritus.

Jeg kan godt lide, at personalet både i Randers og Ålborg gør så meget ud af det forebyggende arbejde.

Vi kan godt li' dig Lars! Siger de. Men hvis vi skal ses igen, skal det helst være i Rock teltet under festugen, end på C 7 stue 5.

De fleste af klientellet er på min alder, eller lidt ældre, og for en sygeplejerske må det være noget nær den værste aldersgruppe, at belære om nye kostvaner.

Jeg har altid holdt af ”vor mors mad” og efter jeg er flyttet hjemmefra laver jeg selv ”vor mors mad”

Men det skal ikke forhindre mig i, at gøre et stykke seriøst arbejde, for at lave mine kostvaner om.

Endnu værre bliver det at smide tobakken. Jeg har røget pibe siden 1962. Altså i 44 år.

Der er visse folk, der tror, at jeg er født med piben i munden.

Det bliver svært, men jeg gør det.

Efter nogle venlige bemærkninger gav vi hinanden hånden og jeg var færdig med sygehusvæsenet for denne gang. Næsten – Jeg var jo ikke hjemme endnu.

Jeg satte mig ud på gangen for at vente på chaufføren. Der varede da heller ikke længe før jeg så en mand gå søgende omkring.

Hedder du Lars Hald! Spurgte han. Jeg nikkede!

Han snupede min lille minitaske, og bar den mellem 2 fingre helt ud til bilen.

Det var en af Falcks sygetransporter der skulle køre mig hjem, og der sad allerede ’en i bilen.

Han havde selvfølgelig snuppet det bedste sæde, nemlig det ved siden af føreren.

Vi præsenterede os for hinanden, og var straks i gang med en samtale der varede halvanden time, og ikke stoppede, før jeg blev smidt af i Randers.

Han havde været til strålebehandling – den første. Han boede i Risskov. Hvis han tog Hasle ringvej kunne han være på Skejby i løbet af 10 min.

I stedet sad han nu i en bil på vej hjem fra Ålborg.

Vi fandt ud af, at vi næsten kendte hinanden. Mens jeg var ansat på Hotel Randers leverede han hele dyr, og specialudskæringer til vores køkken.

Et stykke uden for Ålborg, kørte vi pludselig af motorvejen. Hvor kører du os hen! Spurgte jeg chaufføren.

Vi skal til Havndal og hente en ældre dame, som er faldet og har slået sit ene ben! Sagde han.

Det betød ingenting. Selv om jeg kun havde været væk i et par døgn, føltes det lidt ligesom at blive lukket ud af fængselet.

På en eller anden måde trak man vejret lettere.

Vi hentede den ældre dame i Havndal, og satte kursen mod Randers.

Efter en halv times tid dukkede Randers i profil op i horisonten.

Det vil være for meget sagt, at jeg sank en klump, men jeg vedgår gerne, at jeg rømmede mig.

Vi kørte først til midtbyen med damen, og derefter satte vi kursen mod Borgmestervangen.

Chaufføren var stået ud af bilen, han gik om til min side, og snuppede min lille minitaske som jeg stod med i hånden. Efter dig! Sagde han.

Jeg vinkede til slagteren og gik ind i opgangen med chaufføren i hælene.

Han bar min lille dukkekuffert imellem 2 fingre, og han fulgte mig helt ind i entreen.

Det er rart med mennesker der har lidt højt til loftet.

10 minutter efter sad jeg med en Belgisk kloster øl, pulsende på min pibe, og læste Ekstra Bladet.

Slut